

настрѣхнаха... Прѣдъ мене се изпѣна едно животно по-голѣмо отъ овчарско куче! Влѣкъ — веднага се досѣтихъ азъ; сжщото онова животно, което го има на картината, закачена на стѣната въ IV-то отдѣление.

Той ме гледаше право въ очитѣ. Глава голѣма и страшна; уши кжси и остри. Козината му бѣ сивкава, гжста и рунтава.

Пушката е пълна. Ще стрѣлямъ, ами ако го не ударя?!...

Чувалъ бѣхъ, че влѣкътъ става много страшенъ, ако човѣкъ го само рани и го разсърди... Ще стрѣлямъ, рѣкохъ си, па каквото ще да става!

Щракъ!... пушката грѣмна, и азъ въ страха си видѣхъ само гърба на влѣка... Той бързо и майсторски се въртна пакъ назадъ, и се изгуби изъ гжсталака... Не го улучихъ.

Ето и другарятъ ми пристигна. Той забѣлѣжи че съмъ уплашенъ. Азъ треперѣхъ и не можехъ да му продумамъ, а само сочехъ къмъ мѣстото, на кждѣто избѣга влѣкътъ....

Другарятъ ми прѣмираше отъ смѣхъ и не вѣрваше, че съмъ стрѣлялъ на влѣкъ.

— Я гледай ти! — подиграваше ме той, — веднѣжъ да излѣзешъ на ловъ и на влѣкъ да стрѣляшъ... Навѣрно това е било овчарско куче.

Ние трѣгнахме по диритѣ на влѣка, но той бѣ вече далечъ отъ насъ. Слѣнцето се бѣ затулило татѣкъ нѣйдѣ изъ *Искѣрската долина*, и ние се върнахме доста късно въ село изморени.

К. П. Домусчиевъ.